

Nørup, hvor Hans Peter Hansen fik sin børnelærdom. Skolebygningen blev for år tierup, hvor den ligger på adressen Nørregade 23.

ber, ville jeg tilbage til
 mber 1862 fik jeg arbejde
 Christensen i Vestergade.
 de dejen, smed vi træskoene
 med de bare træer. Jeg ville
 t, og jeg var der i to år.

ed navn Christian Nielsen
 hos bageren. Han var
 ce vist udelukket, men han
 optaget i det gode selskab
 mig nogle traktater at læse
 fortælle om mormonerne.

Jeg havde hørt det før og tog let på, hvad
 en religiøs fanatiker ville sige mig. Jeg
 mente, min religion var god nok til mig,
 og at den var den eneste sande på jorden.
 Jeg havde aldrig lært andet. Mormonerne
 var de mest foragtede af alle, det kunne
 ikke være rigtigt, hvad de sagde.

I 1863 begyndte jeg omsider at læse
 traktaterne og sammenligne dem med
 Bibelen, en bog som jeg nu aldrig havde
 læst meget i. Til min store overraskelse var
 der ingen uoverensstemmelser. Skulle de
 forhadte mormoner virkelig sidde inde

med den sande religion? Jeg greb rede-
 bon evangeliet og læste videre. Somme-
 tider syntes jeg, det var for usselt at skulle
 kaldes »mormon«, men bagefter tænkte
 jeg på den forbandelse, som ville ramme
 mig, hvis mormonerne havde sandheden,
 og jeg fornægtede den. Jeg gik og speku-
 lerede på alt dette. Jeg var rastløs om
 dagen og kunne ikke sove om natten.
 Sådan gik der to måneder, så tænkte jeg:
 »Ske hvad der vil«, og jeg blev døbt som
 mormon den 17. marts 1863. Der var is
 på vandet, da jeg skulle døbes, men den
 splintredes under vore fødder, da vi trådte
 ud i vandet. Straks efter dåben følte jeg
 en stor glæde og lykke, og det var et under
 for mig, at den sande kirke igen var
 etableret på jorden, og at Gud havde
 sendt sine tjenerne ud med det glade
 budskab. Jeg har aldrig siden fortrudt
 dåben.

Da jeg første gang var til et møde hos
 mormonerne, smadrede folk udenfor
 vinduerne, og mødet blev hævet. Næste
 uge gik jeg igen med til mødet. Der var
 allerede godt fyldt op i lokalet, da vi kom.

Mange læredrenge var til stede, de var
 udelukkende mødt op for at lave ballade.
 Men de havde forregnet sig. Denne gang
 var der 4 granvoksne missionærer til stede,
 og nu var de forberedt. Så snart uroen
 startede, trak de stavene og bankede
 urostifterne, der kom ud ad døren hur-
 tigere, end de var kommet ind. En lille
 knægt havde tabt sin træsko og tudede
 hjerteskerende. Mens alt dette skete, stod
 jeg i et hjørne og så på. Da det hele var
 overstået, holdt vi et godt møde, og
 lømlerne viste sig ikke oftere.

Alt dette betød en omvæltning i mit liv.
 Mine tanker ændredes fuldstændigt, nu
 tænkte jeg kun på at være nær Gud. Jeg
 var lille og genert, og det var forfærdeligt
 at blive kaldt »mormon«, men jeg kendte
 sandheden, og jeg fandt mig i drillerierne
 i bageriet. Til sidst hørte de også op, og
 selv om jeg var blevet medlem hos de
 upopulære mormoner, havde bageren
 alligevel tillid til mig.

Det blev året 1864, jeg havde en del penge
 i banken og sparede alt, hvad jeg kunne,
 for at emigrere. Men nu blev det svært,
 for der var så mange fattige mormoner,
 der kom til mig og ville låne penge, og jeg
 kunne ikke andet end give dem lidt. Min
 far truede med at standse dette uvæsen,
 da jeg ikke var myndig, men til sidst gav
 han op. Jeg var og blev familiens fortabte
 søn. Der var også krig mellem Danmark
 og Tyskland, og der var kun to år, til jeg
 skulle indkaldes, og det var jeg gerne
 foruden. Vi kunne høre kanonerne i
 Odense, og hver dag blev der bragt sårede
 til byen.

Da jeg blev mormon, holdt de møder i en
 lejet sal i Kongensgade nr. 30. Der havde
 været en del uro. Det fortsatte desværre,
 og lige inden jeg forlod Odense i foråret
 1864, fik de derfor nye lokaler i Frede-
 riksbrogade nr. 21 (kunne være nr. 91,
 skriften er utydelig).

Emigrationen

Den 7. april 1864 var jeg rundt for at sige
 farvel til mine bekendte. De var alle kede